

[Jensen-Brøby.]

lægsindkomstskat for Ikke-Forsørgere og er derfor i det store og hele en Skat paa ugifte. Naar man sammenligner de ugifte med Familieforsørgere, maa man indrømme, at de ugifte unge med de stærkt stigende Lønninger godt kan bære en Beskatning som den, der her foreslaas, uden at der heller sker dem nogen Uret i Forhold til Familieforsøgerne. Og naar man forbinder denne Skat med en bunden Opsparing, som de paagældende kan vælge i Stedet for Skatten, synes jeg ikke, der er noget galt i en saadan Lov. Mange af de unge tjener en stor Løn, men klatter denne Løn bort uden at faa virkelige Værdier for den. Kunde man bringe disse unge til at spare nogle af Pengene op, kan man sige, at Loven gør en god Gerning.

Særskatten paalignes Ikke-Forsørgere, hvis Indkomst efter Fradragene i Henhold til Skatteloven udgør over 1 500 Kr. Hvad vil det sige? Det vil sige, at man har Lov til at fradrage i København 800 Kr., i Provinsbyer 700 Kr. og paa Landet 600 Kr. Dernæst har man Lov til at fradrage det foregaaende Aars Skat og de Forsikringsudgifter, man har, helt op til 400 Kr. Det betyder, at disse 1 500 Kr. svarer til en Indtægt paa omkring 3 000 Kr. Hvad skal man saa betale? Man skal svare en Tillægsindkomstskat paa 2,5 pCt. af den nu udfundne Skalaindkomst. Selvfølgelig, hvis denne er over 20 000 Kr. og man derfor kan sige, det er en høj Indtægt, skal vedkommende svare en større Procent af det overskydende Beløb, og det synes jeg ikke der er noget som helst at sige til; man kommer her op paa omtrent det dobbelte, nemlig 4 pCt. Man kan dog fritage sig for denne Skat ved i Sparekassen at indsætte det dobbelte Beløb paa en bunden Konto, det vil sige at man har Valget mellem Skat og Sparekassebog. Jeg synes ikke, det er saa urimelige Summer, der forlanges; de allerfleste vil sikkert kunne være frit stillet i dette Valg. Man kan ikke hæve paa Bogen, før Finansministeriet har fastsat Tidspunktet, men dette skal ske inden for et Tidsrum af 7 Aar. Dog kan man, hvis man faar Brug for Pengene, altsaa hvis man gifter sig eller starter selvstændig Virksomhed, faa Opsparingen fri. Endvidere forrentes Pengene med 2 pCt. p. a., og saa maa man tillige huske paa, at der desuden er sparet det Beløb, man ellers skulde have betalt i Skat. Jeg ved ikke, hvor mange der vil vælge Skat, og hvor mange der vil vælge Opsparing, men jeg ved, at begge Dele fremmer en Kapitalopsparing, som kan

bruges til Landets Genopbygning, og jeg ved, at naar Sparekasserne er gaaet ind paa at medvirke til Lovens Gennemførelse, og naar Tilsyn med og Revision af Opsparingskontiene kan foretages af Sparekassetilsynet, vil det blive en meget billigere Administration for Statskassen.

Jeg kan altsaa paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget paa det bedste.

Aksel Møller: Mit Parti er enigt med den højtærede Finansminister, og ogsaa med andre i det høje Ting uanset Anskuelserne, i den Selvfølgelighed, at en forskellig Forsørgerbyrde giver en forskellig Skatteevne, og vi er enige i, at man maa antage, at den stærke Indtægtsstigning, som har fundet Sted, ikke mindst for de yngre Aargange, har givet en meget betydeligt forøget Købeevne. Vi er endvidere enige i, at naar man ser paa det Problem, som denne Købeevne rejser, er det afgørende ikke at faa overført Pengene til Statskassen, men mere at faa skaaret Toppen af et Forbrug, der kan være inflationsskabende. Vi er altsaa enige i de Grundsynspunkter, hvorpaa den højtærede Finansministers Lovforslag hviler, dog har vi ogsaa vore Betænkeligheder med Hensyn til Lovforslagets Opbygning, dets Enkeltheder. Det forekommer os, at Staten paa den Maade, Lovforslaget er stillet op, kommer til at tjene paa dem, som ikke har Sind til at spare eller maaske Evne dertil. De Penge, som saadanne Ikke-Forsørgere lægger i den højtærede Finansministers Hænder, ser de paagældende aldrig noget til mere, medens derimod de, som har baade Sind og Evne til at indbetale mere til Sparekassen, end de skulde give til Finansministeriet, stilles saaledes, at de til sin Tid med Renter vil kunne faa det tilbage, som de har indbetalt, og endda faa det tilbage, naar særlig afgørende Livssituationer kan betinge og gøre det rimeligt, at man faar større Beløb til sin Disposition paa een Gang.

Derfor synes vi, at den højtærede Finansminister skulde tage under Overvejelse under denne Sags videre Gang at lave det hele som en Opsparingsordning — det maatte være muligt paa en eller anden Maade —, og dermed vilde man jo ogsaa imødekomme eller tage Spidsen af nogle af de Betænkeligheder, det ærede Medlem Hr. V. Buhl paa sit Partis Vegne havde med Hensyn til den forskellige Tyngde, som de forskellige Procenter, der er nævnt, har — altsaa hvis det virkelig skulde være muligt at erstatte Tanken om Skat fuldt ud med Tanken om tvungen Opsparing.